

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', thứ Sáu, ngày 09/01/2026.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 305

PHẬT GIÁO CHÂN THẬT LÀ Ở CHỖ NÀO?

Hòa Thượng nói rằng: **“Phật Giáo chân thật chính là ở nơi Kinh Điển”**. Sở dĩ Ngài nói như vậy bởi hiện nay, phần lớn người học Phật đều không làm theo lời Phật dạy. Những *“biểu pháp”* trang nghiêm nơi cửa Phật ngày càng bị hiểu sai, dẫn đến sự biến tướng và mê tín. Ví dụ như việc người thế gian dâng hoa, cúng quả lên Phật. Đây là phương thức biểu pháp nhằm thị hiện đạo lý nhân quả sâu sắc: Gieo nhân tốt nhất định sẽ gặt hái được quả tốt; ngược lại, nếu nhân đã không thiện thì quả báo chắc chắn sẽ chẳng lành. Thế nhưng, người thế gian lại lầm tưởng rằng việc cúng dường hoa tươi, trái cây là để Phật *“hưởng dụng”*, sau đó sẽ đến lượt họ thụ hưởng.

Trong những lần chia sẻ trước đây, tôi thường nhắn nhủ với mọi người rằng: Trong những ngày lễ, giỗ - ngày nhớ ơn ông bà, cha mẹ - họ chắc hẳn không mong muốn con cháu mình phải tốn kém, hao tổn tài lực vô ích. Không có bậc ông bà, cha mẹ nào lại cam lòng thọ nhận phẩm vật đắt đỏ do con cháu đi vay mượn mà có. Trong ngày giỗ, chúng ta thường bày biện rất thịnh soạn những món ăn mà ta ưa thích để rồi thụ hưởng sau khi bày lên thờ cúng trong giây lát. Người thích ăn thịt gà thì cúng gà, người thích ăn thịt heo thì cúng heo, người thích ăn thịt hà mã thì cúng thịt hà mã để dâng cúng, trong khi cha mẹ và tổ tiên không hề yêu cầu.

Ý nghĩa chân thật của ngày giỗ chính là dịp để chúng ta để tưởng nhớ, kỷ niệm, nhắc lại những đức hạnh cao quý và công lao mà ông cha ta đã dày công tạo dựng. Trong ngày này, chúng ta nên cung kính đem *“gia phả”* ra để con cháu cùng chiêm bái; đồng thời nói về những chiến tích hào hùng của tổ tiên đã tận tâm tận lực phụng sự quốc gia, dân tộc. Đó mới là hành động đúng đắn và trọn vẹn nghĩa tình. Nếu chúng ta tổ chức linh đình, sa đà vào việc ăn nhậu thì có thể mất khả năng kiểm soát bản thân, dẫn đến những hậu quả nghiêm trọng.

Sáng nay, trong khi luyện viết chữ Hán, tôi bỗng nhiên hoài niệm về một câu hát rất sâu sắc mà đại chúng đã hát tặng Hòa Thượng Tịnh Không, trong đó có câu *“tận thử nhất sanh”* - dâng trọn cả một kiếp người, tận tâm tận lực vì chúng sanh cho đến hơi thở cuối cùng. Đây là lời tán thán chân thật nhất về cuộc đời vĩ đại của Hòa Thượng khi Ngài *“thị hiện”* nơi thế gian. Ngài đã làm tất cả những việc cần làm, để rồi sau đó Ngài thanh thản ra đi như một vị khách lữ hành - nhẹ nhàng đến, bình thản đi, không có bất kỳ vương bận với thế gian.

Vì Phật pháp chân thật nằm ở nơi Kinh Điển, do đó, chúng ta phải nỗ lực tinh tấn trong việc nghe Kinh, nghe Pháp. Hòa Thượng từng chỉ dạy rằng: ***“Sự hưởng thụ cao nhất của đời người chính là nghe Kinh, nghe Pháp và Niệm Phật”***. Thực tế, không có bất kỳ hưởng thụ nào của thế gian có thể sánh bằng nghe Kinh, nghe Pháp. Hòa Thượng xem việc nghe Kinh, nghe Pháp là một sự hưởng thụ thanh cao; thế nhưng, chúng ta vẫn chưa thể cảm nhận được hương vị mầu nhiệm đó. Đa phần chúng ta khi đến giờ học Phật vẫn còn trong tình trạng *“tâm thần bất định”*. Trong việc thực hành công phu hằng ngày, gần đây tôi đã bắt đầu thời khoá luyện Phật từ 03 giờ 35 phút thay vì 3 giờ 40 phút như trước đây. Sự thay đổi này giúp tôi có đủ thời gian để thực hiện các công việc tiếp theo như luyện viết chữ Hán và đọc bài trước khi lên lớp.

Thực ra từ rất lâu, dù thân thể có mệt mỏi đến đâu đi chăng nữa, tôi thường thức dậy trước 03 giờ sáng. Trong chuyến Phật sự tại miền Tây vừa qua, cường độ làm việc của tôi rất vất vả khi liên tục tiếp đón, trò chuyện và chào hỏi nhiều người đến thăm; tuy nhiên, nội tâm tôi chẳng hề cảm thấy bận rộn hay lưu tâm. Tôi luôn giữ tâm thái: Giờ nào việc nấy, đến giờ thì làm việc, khi rảnh rang thì tâm tình cùng mọi người, đến giờ chia sẻ thì chia sẻ, đến giờ hành lễ thì cung kính lễ bái. Tôi gần như chẳng chút bận tâm bởi sự thay đổi của môi trường hay hoàn cảnh xung quanh; dù ở bất cứ đâu, tôi vẫn luôn duy trì thời khoá đều đặn như thường, thức dậy trước 03 giờ sáng.

Hòa Thượng từng chia sẻ rằng Lão sư Phương Đông Mỹ là người đã giới thiệu Phật pháp cho Ngài và khẳng định: ***“Học Phật là hưởng thụ cao nhất của đời người”***. Ban đầu, Hòa Thượng chưa cảm nhận sâu sắc, nhưng trải qua quá trình tu học bền bỉ, Ngài đã cảm nhận được cảnh giới an vui tự tại tại đó. Minh chứng là suốt hơn 70 năm cuộc đời hoằng pháp, không một ngày nào Ngài rời xa việc

giảng Kinh, thuyết Pháp và Niệm Phật. Ngài trân trọng thời gian đến mức tận dụng cả nửa giờ đồng hồ sau bữa cơm sáng – khoảng thời gian mà người thế gian thường dùng để tán gẫu vô bổ – để chia sẻ về **“Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo”** và **“Thái Thượng Cảm Ứng Thiên”**. Nhờ sự tinh tấn không ngừng nghỉ ấy, dù mỗi ngày chỉ nửa giờ, Ngài đã hoàn thành hàng trăm bài giảng để lại lợi ích cho hậu thế. Chúng ta ngày nay vẫn chưa cảm nhận được *“Học Phật là hưởng thụ cao nhất của đời người”*, vẫn ham thích sự hưởng thụ của *“Năm dục sáu trần”*, *“Tài, sắc, danh, thực, thù”*.

Hòa Thượng nói: **“Lúc trẻ, khi tôi học triết học với Lão sư Phương, được Lão sư dạy rằng: triết học Phật Kinh là đỉnh cao nhất của triết học trên toàn thế giới; học Phật là hưởng thụ cao nhất của đời người. Tôi bị lời nói này chấn động và dẫn dắt tôi học Phật”**. Hòa Thượng từng tâm sự rằng: **“Thuở ban đầu, sở dĩ tôi bài trừ Phật pháp vì lầm tưởng Phật pháp là mê tín, đa thần giáo”**. Ngài cũng nói: **“Nếu như khi ấy bản thân chân thật muốn tiếp xúc với Phật pháp thì cũng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu vì thiếu vắng những người giảng Kinh, thuyết Pháp”**. Rõ ràng chúng ta đều nhận thấy rằng, hàng chục năm trước đây, các công cụ viễn thông còn vô cùng thô sơ; thậm chí ngay cả phương tiện giao thông và đường sá đi lại cũng gặp muôn vàn trắc trở. Do đó, vào thời kỳ ấy, nếu một người muốn được nghe Kinh, nghe Pháp thì buộc phải tìm đến những nơi đặc thù, chứ chẳng phải ở bất cứ nơi đâu cũng có thể dễ dàng tiếp cận và tu học được như hiện nay.

Tôi còn nhớ rõ một lần về chia sẻ tại một ngôi chùa ở Hà Nam có các Phật tử vô cùng chất phác. Sau buổi chia sẻ, các cụ đã xúc động bày tỏ rằng: *“Suốt mấy mươi năm qua, đây là lần đầu tiên chúng con mới được nghe giảng giải về Phật pháp sâu sắc như vậy”*. Thực tế minh chứng rằng, trong quá khứ, dù người thế gian có tâm tha thiết muốn tìm hiểu Phật pháp cũng chẳng biết tìm nơi đâu. Thế nhưng, ngày nay mọi sự đã trở nên vô cùng thuận tiện. Từ hơn mười năm trước, tôi đã thiết lập trang mạng *“<https://www.tinhkhongphapngu.net/>”* cùng nhiều trang mạng Phật giáo khác để hoằng dương chánh Pháp. Tuy nhiên, sự phát triển của công nghệ cũng dẫn đến thực trạng hỗn tạp: nhiều người đã tự ý cắt ghép bài giảng một cách tùy tiện, khiến người học Phật hoang mang, chẳng thể phân biệt được đúng sai.

Hòa Thượng từng chia sẻ: ***“Trong thời đại của tôi, không có người giảng Kinh, nói Pháp; chỉ có nghe nói người tu tụng Kinh cho người chết”***. Ở những vùng nông thôn hẻo lánh, người thế gian hầu như chỉ biết đến Phật giáo qua các nghi lễ tụng Kinh cho người chết. Ngay cả bản thân tôi thuở nhỏ ở quê cũng chỉ thấy cảnh người ta thỉnh các bậc thầy về tụng niệm khi gia đình có tang sự. Lúc ấy, tiếng Kinh tiếng kệ hòa cùng tiếng chuông mõ chỉ mang tính hình thức, thậm chí người tụng cũng chẳng thấu hiểu nghĩa lý chân thật trong Kinh điển. Do đó, việc người đời tiếp cận được ***“Phật pháp chân thật”*** là điều vô cùng khó khăn.

Hòa Thượng nói: ***“Sau khi lớn lên, tôi mới nhận ra số lượng pháp sư giảng Kinh quá ít. Người có thể sẵn lòng dấn thân đến các vùng sâu, vùng xa để cứu độ chúng sanh lại càng hiếm hơn, bởi đa phần các vị giảng Kinh đều tập trung tại những thành phố lớn và không đủ quỹ thời gian để về các thôn quê hẻo lánh”***. Mười mấy năm về trước, tôi đã may mắn gặp được một ***“thiện duyên”***. Sau khi dịch được khá nhiều bộ đĩa của Hòa Thượng, nhận được lời mời của đại chúng, tôi đã không quản ngại gian nan để đi khắp mọi miền chia sẻ Phật pháp. Phần nhiều các chuyến đi đó là tôi tự mình lái xe; có những chuyến tôi phải tự mình lái xe từ 01 giờ sáng để kịp buổi giảng lúc 08 giờ sáng. Khi đến nơi, vì không muốn làm phiền mọi người lúc rạng sáng, tôi thường lặng lẽ đỗ xe trước cổng chùa để nghỉ tạm ngay trên xe chờ đến giờ chùa mở cửa.

Chính vì việc thiếu thốn người giảng Kinh, Hòa Thượng luôn tha thiết nhắc nhở về việc đào tạo đội ngũ tiếp nối có khả năng giảng Kinh, nói Pháp, hay ít nhất cũng có thể ***“trùng tuyên”*** lại lời giảng của người xưa. Thực tế, việc ***“trùng tuyên”*** không hề khó khăn như người thế gian thường lầm tưởng. Chúng ta chỉ cần nỗ lực học tập và lặp lại một cách trung thực những lời dạy của người xưa. Nếu ai đó phát tâm muốn ***“trùng tuyên”*** lại lời dạy của Thầy Thái Lễ Húc, phương pháp vô cùng đơn giản: Chỉ cần dành ra từ một đến ba năm chuyên tâm khổ luyện. Bước đầu tiên là nghe và chép lại từng chữ một các bộ đại huấn như ***“Con đường đạt đến nhân sinh hạnh phúc”***. Sau đó, hãy bắt đầu thực hành giảng từng đĩa bằng cách ***“giảng cho bốn bức tường nghe”***. Chắc chắn những ngày đầu sẽ không tránh khỏi sự lúng túng, vụng về, nhưng đến ngày thứ 10 sẽ có sự chuyên hóa, ngày thứ 100 sẽ có sự khác biệt rõ rệt và đến ngày thứ 300 thì không còn khó khăn. Đây chính là cách tôi đã từng dạy học trò và hiện nay họ đều đã có thể đứng lớp giảng

dạy. Hòa Thượng cũng từng kể về một vị cư sĩ chỉ vì yêu thích Kinh A Di Đà mà đã dày công sưu tập, nghiên cứu tất cả bản chú giải của các bậc Tổ Sư Đại Đức để rồi sau đó “*Trùng tuyên*” lại. Kết quả là chỉ sau vài năm, nơi nơi đều cung thỉnh ông đến giảng giải bộ Kinh này. Đúng như cổ nhân đã dạy: “*Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, quyết chí ắt làm nên*”.

Rõ ràng, nhiều năm trước mọi người chưa từng thấy tôi chấp bút viết thư pháp, nhưng đến nay, những nét chữ của tôi tuy chưa đạt đến độ xuất sắc nhưng cũng đã tiến bộ hơn nhiều. Rất nhiều người bày tỏ sự ngạc nhiên với tôi: “*Tại sao việc gì Thầy cũng biết làm, từ công nghệ đến nghệ thuật?*”. Thực tế, tất cả đều đến từ sự cố gắng học tập và trau dồi không ngừng nghỉ. Bởi lẽ, muốn “*phụng sự chúng sanh*” thì bản thân phải có năng lực. Mới đây, có một người học trò chuẩn bị khánh thành nhà mới tại Hà Nội đã gọi điện cho tôi để xin chữ. Khi ấy, tôi đã viết bốn chữ “*Đức Hóa Thiên Hạ*” để tặng học trò. Dù năng lực ở mỗi phương diện có thể không quá xuất chúng, nhưng chỉ cần chúng ta có tâm tha thiết muốn phục vụ mọi người thì sự nỗ lực đó vẫn mang lại lợi ích chân thật. Ngược lại, những người tự cho mình là kỳ tài, giỏi giang mà không chịu dần thân phụng sự thì cái tài đó cũng trở nên vô nghĩa.

Mười mấy năm trước, tôi đã tự mình đào tạo những người học trò từ chỗ không biết gì về quay phim, dựng phim trở thành những cộng sự đắc lực. Tôi quan niệm rằng: “*Dạy học chính là tự học*” - đó là quá trình tự rèn luyện chính mình. Ngay cả việc viết bảng phấn, tôi cũng luyện tập sao cho nét chữ thật chuẩn mực để làm gương cho học trò. Khi trang “<https://nhidonghocphat.com/>” ra đời, dù có nhiều ý kiến phê bình về nét chữ hay phát âm chưa chuẩn, nhưng tôi vẫn kiên trì chia sẻ những gì mình biết với tâm nguyện giúp người khác có phương tiện để học tập. Về phương diện hoằng dương trên không gian mạng, dù tôi vốn không am hiểu về kỹ thuật web, nhưng khi phát tâm vì người mà làm dường như có chư vị Bồ Tát và thiện thần hộ pháp gia trì cho trang “<https://www.tinhkhongphapngu.net/>”. Trang web luôn đứng vững dù có những ngày có tới gần 200.000 lượt truy cập - một con số mà nếu không có sự gia hộ thì hệ thống khó duy trì được.

Vì vậy, chúng ta đừng bao giờ mặc cảm rằng bản thân chưa đủ sức. Chỉ cần chúng ta phát tâm vì người khác mà lo nghĩ, năng lực tự nhiên sẽ được hoàn thiện.

Trong thời khóa lễ Phật ở Sóc Trăng vừa qua, để thuận duyên cho tất cả Phật tử từ xa về, tôi đã thay đổi lịch trình và thực hiện gần 1.700 lễ trong vòng 24 giờ liên tục. Dù trong người mang bệnh khổ, sức khỏe có hạn và chưa từng thực hiện 1.000 lễ trong một ngày, nhưng chính nhờ ý niệm vì người mà tôi đã vượt qua một cách nhẹ nhàng.

Trong **“Tịnh Nghiệp Tam Phước”**, Phật đã dạy điều phước thứ ba là: **“Độc tụng Đại thừa, vì người diễn nói”**. **“Diễn”** ở đây chính là thị hiện tấm gương sáng, làm được tốt rồi mới nói cho người biết. Hòa Thượng luôn khuyến khích chúng ta: **“Làm được một thì nói một, làm được hai thì nói hai”**. Điều quan trọng nhất với mỗi người học Phật là tâm chân thành muốn lợi ích cho chúng sanh. Những diễn đàn của chúng ta (như lớp kỹ năng sống hay trại hè) chính là môi trường tuyệt vời để mỗi người thực tập và rèn luyện tâm phụng sự cao quý này. Mỗi năm, chúng ta tổ chức khoảng 15 đến 16 trại hè cho các học sinh trải dài từ Điện Biên cho đến Sóc Trăng. Đây chính là những diễn đàn quý báu để chúng ta thực tập. Chỉ cần bằng tâm chân thành, chúng ta chia sẻ những điều bản thân đã chân thật cảm nhận, thật làm, đó chính là sự đóng góp thiết thực cho cộng đồng.

Hòa Thượng nói: **“Thuở nhỏ ở nơi thôn quê, suốt mấy mươi năm không được gặp người giảng Kinh thuyết Pháp, chúng ta không biết được Phật pháp là gì nên nảy sinh những hiểu lầm, coi Phật giáo là mê tín”**. Thực tế, đây cũng là tình trạng chung của mỗi chúng ta. Do thiếu vắng sự dẫn dắt của chánh Pháp, những thầy cúng nơi thôn dã thường tự ý bày vẽ các nghi lễ không căn cứ vào Kinh điển, cưỡng ép người thế gian phải tuân theo những hủ tục lạc hậu, kỳ quặc như đặt vật lạ vào miệng người chết. Tại thôn Phù Lãng (tỉnh Bắc Ninh), có một ngôi chùa vốn là nơi quy tụ nhiều bậc cao tăng đại đức trong quá khứ, sau thời gian hoang phế, nơi đây lại xuất hiện hủ tục chọi gà. Hàng năm, người thế gian tụ tập la hét, sát phạt ăn thua ngay chốn cửa Phật thanh tịnh, khiến những con vật tội nghiệp phải gục ngã và chết chóc. Hành động ấy hoàn toàn trái ngược với tinh thần **“từ bi - thanh tịnh”** của nhà Phật, khiến chúng sanh càng thêm hoang mang về giá trị đích thực của Phật pháp. Do đó, người học Phật chúng ta cần phát tâm **“phát dương quang đại”** giáo pháp của Đức Phật để mọi người đều có cơ hội nhận biết giá trị đích thực của Phật pháp.

Hòa Thượng nói rằng từng được Giáo sư Phương Đông Mỹ chỉ dạy rằng: ***“Nếu ông đến chùa, hãy tìm đọc Kinh điển trong Tàng Kinh Các. Phật pháp chân thật nằm ở nơi Kinh điển. Nếu chỉ đi tìm người để nương tựa, đôi khi họ cũng chẳng thể thuyết pháp vì chính bản thân họ cũng không đọc Kinh Pháp”***. Thuở thiếu thời, tôi cũng chỉ biết ăn chay, niệm Phật theo bà nội một cách máy móc, không rõ phương pháp niệm Phật sao cho đúng.

Hòa Thượng nói: ***“Người mà y theo Kinh điển mà tu học là người chân thật tu hành; người mà không thể thấu hiểu được Kinh điển thì chỉ tu mù luyện quán, chắc chắn không thể có thành tựu”***. Trong mọi sự việc, làm đúng nguyên lý mới có thể thành công, làm sai thì không thể thành công. Thực tế trong sản xuất nông nghiệp, trồng rau, nếu không triệt để tuân thủ quy trình mà tự ý hành động theo ý riêng sẽ dẫn đến hậu quả sai lầm. Minh chứng là có người thấy rau phát triển không tốt liền tự ý đổ thuốc kích rễ vào hệ thống dinh dưỡng vi sinh. Hậu quả là làm hỏng vườn rau và mất rất nhiều công để thau rửa, vệ sinh các bể chứa, đường ống dinh dưỡng. Việc tự ý hành động không theo nguyên tắc chẳng những gây hư hại tài sản mà còn dẫn đến thiệt hại lớn lao về thời gian và công sức. Việc thế gian còn phải tuân thủ nguyên lý, nguyên tắc, hướng hồ là học Phật pháp lại càng phải ***“y giáo phụng hành”***, tuyệt đối không được tùy tiện.

Hòa Thượng nói: ***“Người học Phật càng nghiên cứu Kinh điển càng cảm thấy sự mầu nhiệm, khi ấy những dục vọng và tư dục sẽ tự động thu liễm”***. Vào thời điểm giảng bài này, Hòa Thượng đã học Phật được 58 năm và giảng Kinh được 51 năm. Ngài khẳng định: ***“Càng học, càng giảng càng thấy pháp vị nồng hậu. Không có niềm vui thế gian nào thù thắng bằng việc học tập và giảng Kinh”***. Hoà Thượng vô cùng tri ân Giáo sư Phương Đông Mỹ vì đã chỉ dạy rằng: ***“Học Phật là sự hưởng thụ cao nhất của đời người”***.

Người chân thật học tập và thật làm theo giáo huấn của Phật trong Kinh điển chắc chắn sẽ đạt được an vui. Người thế gian sống giữa cuộc đời thường phải nếm trải đủ mọi đắng cay, đau khổ, bức bách. Người học Phật chúng ta cũng sống giữa hồng trần, cũng phải đối mặt với quy luật ***“Sanh - Lão - Bệnh - Tử”*** và những nỗi khổ như ***“Ái biệt ly khổ”***, ***“Cầu bất đắc khổ”***, ***“Oán tắng hội khổ”***. Thế nhưng, điểm khác biệt cốt yếu là chúng ta không hề bị ***“khổ”***. Đây chính là ý nghĩa của sự ***“hưởng thụ chân thật”***. Nhiều người lầm tưởng rằng học Phật là sẽ không còn

gặp phải cảnh khổ. Thực tế, mọi hoàn cảnh diễn ra đều như nhau, không hề khác biệt. Tuy nhiên, người thế gian thì cảm nhận nỗi khổ vô cùng sâu sắc, còn người học Phật lại giữ được tâm thái tự tại. Người thế gian có câu: *“Nhà giàu đứt tay bằng nhà nghèo đổ ruột”*. Người giàu chỉ cần đứt tay nhẹ cũng phải vào bệnh viện quốc tế, lo sợ nhiễm trùng, tiêm ngừa đủ loại; trong khi người nghèo chỉ cần rửa sơ qua rồi băng bó lại là xong. Tôi nhớ có một vị thầy bị bệnh ở đầu gối, mụn mủ bung lên rất nặng và đau nhức. Thay vì tốn kém quá nhiều tiền bạc vào thuốc thang đắt đỏ, vị ấy chỉ dùng các loại thảo dược tự nhiên, cây thuốc để bó lại, vậy mà vết thương vẫn lành lặn như thường. Điều này cho thấy, không nhất thiết phải tốn nhiều tiền mới có thể trị lành bệnh.

Cũng vậy, người chân thật học Phật là người chân thật có được an vui. Sự an vui này không có nghĩa là chúng ta không có bệnh khổ, mà là dù *“thân bệnh nhưng tâm không bệnh”*, không để bệnh khổ làm chướng ngại việc cần làm. Trong đợt lễ Phật vừa qua, nhiều người rất lo lắng tôi sẽ kiệt sức mà ngã quỵ, nhưng cuối cùng tôi vẫn hoàn thành một cách nhẹ nhàng. Giá trị đích thực của việc học Phật chính là giúp chúng ta thấu hiểu tường tận về kiếp nhân sinh, biết cách *“dụng tâm”* đúng đắn để đối đãi với mọi nghịch cảnh. Học Phật không phải để cầu mong không già, không bệnh, không chết, vì đó là định luật tất yếu của tự nhiên. Cái hay là ở chỗ: thân có đau nhưng trong tâm không hề khổ; bị bệnh nhưng không thấy sợ hãi mà vẫn nỗ lực làm việc./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.

Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!